

7.3.2011

B7-0169/2011 }
B7-0170/2011 }
B7-0171/2011 }
B7-0172/2011 }
B7-0173/2011 } RC1

KOPĪGS REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS

iesniegts saskaņā ar Reglamenta 110. panta 4. punktu

nolūkā aizstāt rezolūcijas priekšlikumus, kurus iesniedza šādas grupas:

ECR (B7-0169/2011)
S&D (B7-0170/2011)
ALDE (B7-0171/2011)
Verts/ALE (B7-0172/2011)
PPE (B7-0173/2011)

par dienvidu kaimiņvalstīm un jo īpaši Lībiju

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Elmar Brok, Ioannis Kasoulides, Cristian Dan Preda, Mario Mauro, Marietta Giannakou, Hans-Gert Pöttering, Gabriele Albertini, Tunne Kelam, Rodi Kratsa-Tsagaropoulou, Lena Kolarska-Bobińska, Elena Băsescu, Michael Gahler, Alf Svensson, Laima Liucija Andrikienė, Inese Vaidere, Vito Bonsignore, Simon Busuttil, Joachim Zeller, Tokia Saïfi, Michèle Striffler, Andrzej Grzyb, Krzysztof Lisek, Vytautas Landsbergis, Salvatore Iacolino, Dominique Vlasto, Alfredo Pallone, Philippe Juvin, Traian Ungureanu, Joanna Katarzyna Skrzydlewska, Roberta Angelilli, Ernst Strasser, Véronique Mathieu, Nadezhda Neynsky, Dominique Baudis
PPE grupas vārdā
Ana Gomes, Véronique De Keyser, Kristian Vigenin, Pier Antonio Panzeri, David-Maria Sassoli, Richard Howitt, Roberto Gualtieri, Thijs Berman, Kader

RC\860252LV.doc

PE459.712v01-00 }
PE459.713v01-00 }
PE459.714v01-00 }
PE459.715v01-00 }
PE459.716v01-00 } RC1

Arif, Juan Fernando López Aguilar, Sylvie Guillaume, María Muñoz De Urquiza, Pino Arlacchi, Vincent Peillon, Harlem Désir

S&D grupas vārdā

Kristiina Ojuland, Marielle De Sarnez, Marietje Schaake, Sonia Alfano, Leonidas Donskis, Edward McMillan-Scott, Alexandra Thein, Ramon Tremosa i Balcells, Louis Michel, Jelko Kacin

ALDE grupas vārdā

Franziska Katharina Brantner, Hélène Flautre, Margrete Auken, Raül Romeva i Rueda, Judith Sargentini, Ulrike Lunacek, Catherine Grèze, Yannick Jadot, Nicole Kiil-Nielsen, Bart Staes, Emilie Turunen, Karima Delli, José Bové, Indrek Tarand, Jean-Paul Besset, François Alfonsi, Heidi Hautala, Isabelle Durant, Rebecca Harms, Daniel Cohn-Bendit

Verts/ALE grupas vārdā

Charles Tannock, Timothy Kirkhope

ECR grupas vārdā

Lothar Bisky, Miguel Portas, Marie-Christine Vergiat

Eiropas Parlamenta rezolūcija par dienvidu kaimiņvalstīm un jo īpaši Lībiju

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerālās asamblejas 2011. gada 1. marta rezolūciju, ar kuru vienbalsīgi apturēja Lībijas dalību ANO Cilvēktiesību padomē,
 - ņemot vērā ANO Drošības padomes 2011. gada 26. februāra rezolūciju Nr. 1970/2011,
 - ņemot vērā Padomes 2011. gada 28. februāra lēmumu, ar ko īsteno ANO Drošības padomes rezolūciju un nosaka papildu ierobežojošus pasākumus pret tiem, kas atbildīgi par civiliedzīvotāju vardarbīgo apspiešanu Lībijā,
 - ņemot vērā ANO Cilvēktiesību padomes rezolūciju Nr. S-15/2, kas pieņemta 2011. gada 25. februārī,
 - ņemot vērā to, ka 2011. gada 22. februārī tika apturētas sarunas par ES un Lībijas pamat nolīgumu,
 - ņemot vērā augstās pārstāves Ketrinas Eštones nesenos paziņojumus par Lībiju un Ziemeļāfriku,
 - ņemot vērā iepriekšējās rezolūcijas par Lībiju, jo īpaši 2010. gada 17. jūnija rezolūciju par nāvessodu Lībijā¹ un 2011. gada 20. janvāra ieteikumu, kura minēti svarīgi nosacījumi saistībā ar sarunām par ES un Lībijas pamat nolīgumu (2010/2268(INI)),
 - ņemot vērā 1951. gada 28. jūlija Ženēvas Konvenciju un 1967. gada 31. janvāra Protokolu par bēgļu statusu,
 - ņemot vērā Āfrikas Cilvēktiesību un tautu tiesību hartu un tās protokolu par Āfrikas Cilvēktiesību un tautu tiesību tiesas izveidi, ko Lībija ratificēja attiecīgi 1987. gada 26. martā un 2003. gada 19. novembrī,
 - ņemot vērā Reglamenta 110. panta 4. punktu,
- A. tā kā nesenajās demonstrācijās vairākās Ziemeļāfrikas un Tuvo Austrumu arābu valstīs ir pieprasīts izbeigt autoritāros režīmus, veikt politiskas, ekonomiskas un sociālas reformas un nodrošināt iedzīvotājiem brīvību, demokrātiju un labākus dzīves apstākļus; tā kā vērienīgie protesti daudzās arābu valstīs ir apliecinājuši, ka nedemokrātiski un autoritāri režīmi nevar garantēt ticamu stabilitāti un ka demokrātiskās vērtības ir ekonomiskas un politiskas partnerības pamatā;
- B. tā kā protesti pret Lībijas režīmu sākās 2011. gada 15. februārī Bengāzī pilsētā un pārņēma visu valsti, sasniedzot *Al Bayda*, *Al-Quba*, *Darnah* un *Az Zintan* pilsētu, nemierniekiem pārņemot savā kontrolē vairākas pilsētas, īpaši Lībijas austrumos;

¹ Pieņemtie teksti, P7_TA-PROV(2010)0246.

- C. tā kā Kādafi režīms pret šiem protestiem vērsās ar nepieredzētu vardarbību, izmantojot Lībijas bruņotos spēkus, miliciju, kā arī algotņus un ārvalstu kaujiniekus, lai vardarbīgi apspiestu protestus, tostarp bez izšķirības pret civiliedzīvotājiem vērsot ložmetējus, snaiperus, militārās lidmašīnas un helikopterus; tā kā tādēļ strauji palielinājās bojāgājušo skaits un daudzi cilvēki tika ievainoti un arestēti;
- D. tā kā režīmā vardarbīgā un brutālā vērsšanās pret Lībijas iedzīvotājiem ir izraisījusi ne tikai daudzu karavīru pārbēgšanu, bet arī valdības locekļu atkāpšanos;
- E. tā kā saskaņā ar ANO Cilvēktiesību padomes datiem pēdējās dienās vairāk nekā 200 000 cilvēku ir pametuši valsti un devušies uz blakus esošo Tunisiju, Ēģipti un Nigēru un vēl simtiem tūkstošu bēgļu un ārvalstu strādnieku izmisīgi cīnās, lai neiesaistītos konfliktā vai pamestu Lībiju; tā kā tas rada ārkārtēju humanitāro situāciju, kas nozīmē, ka ir vajadzīga ātra ES reakcija;
- F. tā kā pēc tam, kad ANO Cilvēktiesību padome 2011. gada 25. februārī 15. īpašās sesijas laikā vienprātīgi pieņēma rezolūciju par cilvēktiesību stāvokli Lībijā, kurā nosodīti Lībijā notikušie rupjie un sistemātiskie cilvēktiesību pārkāpumi un norādīts, ka dažus no tiem varētu uzskatīt par noziegumiem pret cilvēci, ANO Ģenerālā asambleja 2011. gada 2. martā nolēma apturēt Lībijas daļību ANO Cilvēktiesību padomē, kā ANO Cilvēktiesību padome to pati arī bija ieteikusi;
- G. tā kā, reaģējot uz ANO Drošības padomes 2011. gada 26. februāra rezolūciju par Lībiju, kurā norādīts, ka par šo situāciju būtu jāvērsas Starptautiskajā Krimināltiesā, 2011. gada 3. martā Starptautiskās Krimināltiesas prokurors sāka izmeklēšanu, lai noskaidrotu apgalvojumus par Lībijā izdarītajiem noziegumiem pret cilvēci, tostarp noziegumiem, ko izdarījis Muamars Kādafi un valdības locekļi; tā kā ANO Drošības padomes rezolūcijā Nr. 1970 šai valstij ir noteikts ieroču embargo, kā arī Kādafi ģimenei un valdībai ir noteikts ceļošanas aizliegums un līdzekļu iesaldēšana, un arī atļauts visām ANO dalībvalstīm atsavināt un iznīcināt aizliegto militāro aprīkojumu;
- H. tā kā ar Padomes 2011. gada 28. februāra lēmumu ir noteikti papildu ierobežojoši pasākumi — konkrētāk, aizliegums izsniegt vīzas un līdzekļu iesaldēšana — pret tiem, kas atbildīgi par Lībijas civiliedzīvotāju vardarbīgo apspiešanu, tādējādi īstenojot ANO Drošības padomes 2011. gada 26. februāra rezolūciju par Lībiju;
- I. tā kā kopš sacelšanās sākuma vairāki pasaules valstu vadītāji vairākkārt ir aicinājuši pulkvedi Kādafi atkāpties;
- J. tā kā 2011. gada 22. februārī Arābu valstu līga izslēdza Lībiju un 2011. gada 3. martā tās ģenerālsekretārs paziņoja, ka tā varētu atbalstīt lidojumiem slēgtas zonas izveidi Lībijā, saskaņojot to ar Āfrikas Savienību, ja sadursmes Lībijā turpinājies;
- K. tā kā 2011. gada 5. marta paziņojumā Lībijas Pagaidu pārejas nacionālā padome aicināja starptautisko sabiedrību „pildīt savu pienākumu pasargāt Lībijas iedzīvotājus no turpmāka genocīda un noziegumiem pret cilvēci, neveicot tiešu militāru intervenci Lībijas teritorijā”;

- L. tā kā no 2011. gada 22. februāra ES ir pārtraukusi notiekošās sarunas par ES un Lībijas pamatnolīgumu un apturējusi visus sadarbības līgumus ar Lībiju;
- M. tā kā ES ir ieinteresēta nodrošināt, lai Ziemeļāfrikā būtu demokrātija, pārticība un miers; tā kā nesenie notikumi Lībijā, Ēģiptē un Tunisijā liecina, ka ir steidzami jāpārskata ES ārpolitika attiecībā uz Vidusjūras reģionu;
- N. tā kā paredzams, ka Eiropadomes ārkārtas sanāksmē piektdien, 2011. gada 11. martā, tiks rūpīgi izskatīts augstās pārstāves un Komisijas ziņojums par ES instrumentu ātru pielāgošanu un augstās pārstāves ziņojums par atbalstu pārejas un pārbūves procesiem,
1. pauž solidaritāti ar Lībijas iedzīvotājiem un jo īpaši jauniešiem, kas ir bijuši demokrātijas un režīma maiņas virzītājspēks, un atzinīgi vērtē viņu drosmi un apņēmību, kā arī pauž stingru atbalstu viņu likumīgajiem demokrātiskajiem, ekonomiskajiem un sociālajiem centieniem;
 2. asi nosoda klajos un sistemātiskos cilvēktiesību pārkāpumus Lībijā un jo īpaši miermīlīgos protestos iesaistīto demokrātijas piekritēju, žurnālistu un cilvēktiesību aizstāvju vardarbīgo apspiešanu; pauž dziļu nožēlu, ka rezultātā daudzi cilvēki ir gājuši bojā un tikuši ievainoti; izsaka līdzjūtību bojāgājušo ģimenēm; nosoda musināšanu uz naidīgu vēšanos pret civiliedzīvotājiem, kas skaidri parādās režīma visaugstākstāvošo pārstāvju — Muamara Kadafi un viņa dēla Saifa al Islama — izteikumos;
 3. prasa nekavējoties izbeigt pulkveža Kadafi brutālo diktatorisko režīmu un aicina viņu nekavējoties atkāpties, lai novērstu turpmāku asinsizliešanu un nodrošinātu mierīgu politisko pāreju; aicina Lībijas varas iestādes nekavējoties izbeigt vardarbību un ļaut panākt mierīgu situācijas risinājumu, ņemot vērā Lībijas iedzīvotāju likumīgos centienus; aicina Lībijas varas iestādes ievērot cilvēktiesības un starptautiskās humanitārās tiesības, atcelt visus ierobežojumus vārda brīvībai, tostarp internetā, un nekavējoties ļaut valstī iebrukt neatkarīgiem cilvēktiesību novērotājiem un ārvalstu preses pārstāvjiem;
 4. pilnībā atbalsta ANO Drošības padomes rezolūciju Nr. 1970, kurā nosodīti klajie un sistemātiskie cilvēktiesību pārkāpumi Lībijā un aicināts par šo situāciju vērsties Starptautiskajā Krimināltiesā, vienlaikus nosakot valstij ieroču embargo, kā arī Kadafi ģimenei un valdībai — ceļošanas aizliegumu un līdzekļu iesaldēšanu; uzsver, ka tiem, kas veikuši uzbrukumus civiliedzīvotājiem, katram atsevišķi ir noteikta kriminālatbildība saskaņā ar starptautiskajām tiesību normām, ka viņi jāsauc pie atbildības un neviens nedrīkst palikt nesodīts; pauž stingru atbalstu Starptautiskās Krimināltiesas prokurora sāktajai izmeklēšanai, lai noskaidrotu apgalvojumus par noziegumiem pret cilvēci, ko izdarījis Muamars Kadafi un valdības locekļi;
 5. norāda, ka ES pirmā ieviesa ANO Drošības padomes noteiktās sankcijas un ka ES pasākumi ir vēl plašāki, jo tie nosaka atsevišķas sankcijas; atzinīgi vērtē Padomes lēmumu aizliegt tirdzniecību ar Lībiju ar aprīkojumu, ko tā var izmantot represīviem mērķiem valsts iekšienē, kā arī to, ka ir paplašināts to personu loks, uz kuriem attiecas līdzekļu iesaldēšana un aizliegums izsniegt vīzas; aicina regulāri novērtēt sankciju efektivitāti;
 6. uzsver, ka visiem pasākumiem būtu jāattiecas uz visiem Lībijas līdzekļiem, tostarp valsts ieguldījumu fondiem, kurus pārvalda Lībijas Investīciju pārvalde; aicina līdzekļu iesaldēšanu

attiecināt arī uz ieņēmumiem no naftas un gāzes pārdošanas; aicina Padomi un dalībvalstis izpaust pilnīgu informāciju par visiem iesaldētajiem līdzekļiem; šajā sakarā atzinīgi vērtē apspriedes par turpmākām ES sankcijām, tostarp to Lībijas uzņēmumu aktīvu iesaldēšanu, kuri ir saistīti ar Kadafi režīmu;

7. atzinīgi vērtē Padomes 2011. gada 28. februāra lēmumu aizliegt ieroču, munīcijas un attiecīga aprīkojuma piegādi Lībijai; šajā sakarā aicina Padomi pārbaudīt, vai ES Rīcības kodekss attiecībā uz ieroču eksportu nav ticis pārkāpts, un veikt stingrus pasākumus, lai nodrošinātu, ka visas dalībvalstis šo kodeksu pilnībā ievēro; aicina augsto pārstāvi apsvērt iespēju noteikt embargo, izmantojot gaisa un jūras spēkus saskaņā ar kopējo drošības un aizsardzības politiku;
8. pilnībā atbalsta ANO Cilvēktiesību padomes lēmumu nosūtīt uz Lībiju starptautisku neatkarīgu izmeklēšanas komisiju, lai izmeklētu starptautisko cilvēktiesību pārkāpumus, un ANO Ģenerālās asamblejas 2011. gada 2. marta lēmumu apturēt Lībijas dalību ANO Cilvēktiesību padomē;
9. aicina ES un starptautisko sabiedrību darīt visu iespējamo, lai panāktu Kadafi un viņa režīma pilnīgu izolāciju gan valsts, gan starptautiskā mērogā;
10. uzsver, ka ES un tās dalībvalstīm ir jāievēro viņu pienākums aizsargāt, lai paglābtu Lībijas civiliedzīvotājus no liela mēroga bruņotiem uzbrukumiem; norāda, ka tādēļ nevajadzētu izslēgt iespēju izmantot visas ANO Statūtos paredzētās iespējas; aicina augsto pārstāvi un dalībvalstis būt gatavām ANO Drošības padomes lēmumam par turpmākiem pasākumiem, tostarp iespējai paredzēt lidojumiem slēgta zonas izveidi, lai nepieļautu režīma vēršanos pret civiliedzīvotājiem; uzsver, ka visiem pasākumiem, ko ES un tās dalībvalstis veic, vajadzētu būt saskaņā ar ANO pilnvarām un to pamatā vajadzētu būt sadarbībai ar Arābu valstu līgu un Āfrikas Savienību, mudinot abas iestādes saskaņot to starptautiskos centienus;
11. aicina ES izveidot attiecības ar Lībijas Pagaidu pārejas nacionālo padomi, lai sekmētu pāreju uz demokrātiju, nodrošinātu visdažādāko Lībijas sabiedrības pārstāvju līdzdalību un pārejas procesā palielinātu sieviešu un minoritāšu lomu, ka arī aicina atbalstīt Lībijas Pagaidu pārejas nacionālo padomi atbrīvotajā teritorijā, lai mazinātu spiedienu uz vietējiem iedzīvotājiem un apmierinātu viņu humanitārās pamatvajadzības, tostarp sniegtu medicīnisko palīdzību;
12. mudina ES veicināt demokrātiskas reformas un tiesiskuma institūciju izveidi Lībijā, sniedzot atbalstu brīvas preses un neatkarīgu pilsoniskās sabiedrības organizāciju, tostarp demokrātisku politisko partiju, izveidei, lai nākotnē varētu notikt demokrātiskas vēlēšanas;
13. pauž nopietnas bažas par pieaugošo humanitāro krīzi, jo vairāk nekā 200 000 migrantu glābjas no vardarbības Lībijā, daudzi no kuriem iestrēgst uz robežas starp Lībiju un Tunisiju, bet citi netiek tālāk par bēgļu nometnēm Tunisijā, Ēģiptē un Nigērā; aicina Lībijas tagadējās un turpmākās varas iestādes ļaut valstī iebraukt humānās palīdzības organizāciju pārstāvjiem un garantēt viņu drošību;
14. mudina Padomi, Komisiju un augsto pārstāvi piešķirt visus vajadzīgos finanšu resursus un cilvēkresursus, lai atbalstītu iedarbīgu starptautisku humānās palīdzības operāciju, palīdzētu

ANO Cilvēktiesību padomei un citām attiecīgajām humānās palīdzības organizācijām, sniedzot aizsardzību un ārkārtas palīdzību visiem, kam tā nepieciešama; atzinīgi vērtē komisāres Georgijevas un Humānās palīdzības un civilās aizsardzības ģenerāldirektorāta (*ECHO*) līdz šim veiktos pasākumus un atvēlētos līdzekļus, kā arī atsevišķu dalībvalstu sniegto humāno palīdzību, lai tiktu galā ar šo uzdevumu; aicina ES un dalībvalstis nodrošināt gaisa un jūras transportu, lai palīdzētu repatriēt vai pārvietot migrantus, patvēruma meklētājus un bēgļus no Lībijas, ievērojot starptautiskās tiesību normas un attiecīgos Eiropas Savienības tiesību aktus, kā arī sniegt finansiālu atbalstu, reaģējot uz ANO Cilvēktiesību padomes un Starptautiskās Migrācijas organizācijas 2011. gada 3. martā pausto kopīgo aicinājumu;

15. aicina Komisiju nodrošināt, lai tiktu veikti visi vajadzīgie pasākumi, tostarp nodrošināti pienācīgi cilvēkresursi, kā arī finanšu un tehniskie līdzekļi, kas ES ļautu saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 80. pantu atbilstoši reaģēt uz iespējamo masveida migrāciju;
16. atgādina, ka Āfrikas un ES kopīgajā 2007. gada stratēģijā Āfrikas un ES valstu vadītāji apņēmas veikt nepieciešamos pasākumus, lai panāktu, ka nelegāli iegūti aktīvi, tostarp finanšu līdzekļi, tiek noskaidroti un atdoti to izcelsmes valstīm; mudina dalībvalstis rīkoties atbilstoši un saskaņā ar ANO Pretkorupcijas konvenciju, lai nodrošinātu, ka iesaldētie līdzekļi nākotnē tiek atdoti Lībijas iedzīvotājiem; uzsver, ka ir nepieciešama saskaņota ES rīcība, lai īstenotu to līdzekļu iesaldēšanu, kas ir Kadafi ģimenes un viņu Eiropā zināmo sabiedroto turējumā vai Eiropas finanšu iestādēs, kuras darbojas nodokļu paradīzes, tādējādi nodrošinot, ka ES bankas ievēro pienācīgas rūpības prasības attiecībā uz jebkādiem iespējami nelegāliem finanšu līdzekļiem, kas pārskaitīti no Lībijas;
17. uzsver, ka algotņu iesaistīšana apdraud starptautisko mieru un drošību un ir noziegums pret cilvēki un tādēļ tā ir jāizbeidz; aicina Padomi un augsto pārstāvi paust stingrus brīdinājumus, kas atturētu valstu valdības no algotņu, militārā personāla vai militārā aprīkojuma nosūtīšanas, tādējādi atbalstot Kadafi režīma īstenoto Lībijas iedzīvotāju apspiešanu,
18. atzinīgi vērtē ārkārtas Eiropadomes sanāksmes sasaukšanu 2011. gada 11. martā sakarā ar notikumiem Lībijā un dienvidu kaimiņvalstīs; aicina augsto pārstāvi un dalībvalstis izstrādāt visaptverošu un saskaņotu stratēģiju humānās palīdzības pasākumiem un politiskajai reakcijai uz situāciju Lībijā;
19. aicina augsto pārstāvi sākt sagatavošanas darbus, lai ES varētu iesaistīties un sniegt atbalstu dienvidu kaimiņvalstīs, īpaši ņemot vērā tiesiskuma un labas pārvaldes izveidi, kā arī konstitucionālos un vēlēšanu priekšnoteikumus stabilai, plurālistiskai un miermīlīgai demokrātijai reģionā; aicina augsto pārstāvi pilnībā izmantot visus attiecīgos ES ārpolitikas finanšu līdzekļus;
20. uzskata, ka revolucionārās pārmaiņas Ziemeļāfrikā un Tuvajos Austrumos ir skaidri parādījušas, ka ES pozitīvā ietekme un ilgtermiņa uzticība šim reģionam būs atkarīga no tās spējas īstenot saskaņotu kopējo ārpolitiku, kas būtu balstīta uz vērtībām un nepārprotami atbalstītu jaunus demokrātiskos spēkus; atkārtoti prasa ES pārskatīt demokrātijas un cilvēktiesību atbalsta politiku, lai visos nolīgumos ar trešām valstīm iedibinātu cilvēktiesību klauzulas īstenošanas mehānismu;

21. atkārtoti prasa to cieši iesaistīt darbā pie sevišķu uzdevumu grupas izveides, kuras mērķis būs koordinēt ES reakciju uz krīzi Lībijā uz citur Vidusjūras reģionā;
22. uzsver, ka notikumi Lībijā un citās šī reģiona valstīs liecina par nepieciešamību steidzami izstrādāt tālejošākas un iedarbīgākas politikas nostādnes un instrumentus, kā arī palielināt tiem paredzēto budžeta finansējumu, lai veicinātu un atbalstītu politiskās, ekonomiskās un sociālās reformas ES dienvidu kaimiņvalstīs; uzsver, ka Eiropas kaimiņattiecību politikas notiekošajā stratēģiskajā pārskatīšanā jāņem vērā pašreizējie notikumi Ziemeļāfrikā un jāpiedāvā jauni labāki veidi, kā apmierināt cilvēku vajadzības un centienus; uzstāj, ka Eiropas kaimiņattiecību politikas pārskatīšanā par prioritāti jāizvirza tādi kritēriji kā tiesu varas neatkarība, pamatbrīvību, plurālisma un preses brīvības ievērošana, kā arī korupcijas apkarošana; pieprasa to labāk koordinēt ar citām Savienības politikas nostādnēm attiecībā uz šīm valstīm;
23. atbalsta uzskatu, ka Savienībai Vidusjūrai jāpielāgojas jaunajai situācijai un apstākļiem un jāizsver nesenie notikumi un attiecīgi jārikojas, lai iesniegtu priekšlikumus par labākajiem veidiem, kā veicināt demokrātiju un cilvēktiesības šīs savienības dalībvalstīs un reģionā, tostarp Lībijā, un par iespējamām reformām, lai palielinātu Savienības Vidusjūrai lomu un padarītu to saskaņotāku un efektīvāku;
24. uzdod priekšsēdētājam šo rezolūciju nosūtīt Komisijas priekšsēdētāja vietniecei/ Savienības augstajai pārstāvei ārlietās un drošības politikas jautājumos, dalībvalstu valdībām un parlamentiem, ANO Drošības padomei un Ģenerālajai asamblejai, ANO Cilvēktiesību padomei, Arābu valstu līgai, Āfrikas Savienībai, Savienībai Vidusjūrai, Lībijas kaimiņvalstu valdībām un Pagaidu pārejas nacionālajai padomei.